

hedernes Præster skulle faae deres Brød fra, og hvad der skal tjene til deres Udkomme; men jeg troer dog, at det, som Forholdene ere i Verden, ikke aldeles kan oversees; jeg skal dog ikke lægge videre Bægt derpaa nu. Der- som det ærede Thing nu har kunnet følge mig her i nogle af disse Betragtninger, saa troer jeg vistnok, at det vil være enigt med mig i den Følgeslutning, at vi under de nuværende Forhold, hvor der foreligger en saa alvorlig Udtalelse fra Kirkens høieste Tilhynsmænd i modsat Retning, ikke bør eller tør indlade os paa selv at afgjøre denne Sag, før den har faaet den kyndige og udtømmende Behandling, som den vil kunne faae i en af den nuværende høitærede Minister nedsat Commission og under hans kyndige, dhgtige og hjærlige Medvirkning. At den snart maatte faae denne Behandling, er mit inderligste Ønske, og jeg kan derfor ikke stemme for det foreliggende Lovforslag nu i dets nuværende Stikelse, medens jeg muligt paa et senere Stadium, efterat Sagen har faaet den anthydede Behandling, vil kunne komme til at modificere min nuværende Anskuelse.

Schestedt-Suel: Ved Begyndelsen af det foregaaende Møde havde jeg bedet om Ordet for at klare min Stilling til det foreliggende Lovforslag, men senere var det min Hensigt at frasalbe det, fordi mine Anskuelser langt slydigere, end jeg vilde være istand til at fremsætte dem, vare bleve udtalte af det ærede 11te kongevalgte Medlem (Siebe). Naar jeg nu alligevel idag tager Ordet, saa er det for i al Rothed at gjøre et Par Bemærkninger til nogle Øtringer af den høitagtede Kirkeminister. — Ministeren troede, at Medlemmerne af en eventuel Kirkecommission af forskjellige Anskuelser lettere vilde kunne arbejde sammen og fuldende det dem betroede Hverv, naar dette Lovforslag forud var blevet vedtaget. Jeg troer nu imidlertid, at det ligger den skrøbelige menneskelige Natur langt nærmere, at Medlemmerne af en saadan Commission med meget modsatte Anskuelser vilde mødes med mindre gjensidig Velvillie og vilde staae langt skarper ligeoverfor hinanden, naar eet af Hovedspørgsmaalene allerede havde faaet sin

Afgjørelse her i Thinget, og naar saaledes den ene Side af Commissionen mødte som Seirherre og den anden som den Besejrede. — Den høitagtede Minister gjorde os dernæst tillige bekendt med, hvormange Geistlige der ved Landemoderne havde stemt for Sagen og hvormange imod den, og han meddeelte os derhos, at der havde været 97, som dog havde erklæret, at de ønskede en særlig Lov for Menigheden i Ryslinge. Han ansførte disse Tal som Attest for, at han ikke stod alene med den Anskuelse, at dette Lovforslag ikke stod i Strid med Principerne for den danske Folkekirk. Jeg tillader mig at opfatte disse Tal snarere alene som en Attest for, at et betydeligt Antal Geistlige i den danske Folkekirk har ønsket at faae Virkedals Menighed sanctioneret, og jeg skal derfor benytte denne Leilighed til at bringe den høitagtede Minister min personlige Tak for, at han ikke har valgt at give sit Lovforslag dette Indhold. — Slutteligt har Ministeren kaldt dette Lovforslag et Pant paa, at Kirkecommissionen vilde komme istand. I saa Henseende er jeg nu atter saa uheldig at være af en anden Anskuelse end den høitagtede Minister. Det staaer nemlig temmelig klart for mig, at denne Kirkecommission, som alle de ærede tidligere Talere have yttret, at der er et almindeligt Ønske om, tvertimod vil blive skudt ud i en længere Fremtid, jo længere Nøgtdagen fortsætter paa den Vej, efterhaanden at afgjøre de enkelte kirkelige Sager ved enkelte Love. Jeg ønsker ligesaavel som alle de tidligere Talere, at denne paatænkte Kirkecommission maa komme istand, men jeg troer derfor ogsaa, at det er i god Consequents med mine saa her fremsatte Øtringer, naar jeg udtaler, at jeg ikke kan gaae ind paa det foreliggende Lovforslag, men seer mig nødsaget til at stemme imod det.

Saffner: Det er visseelig ikke uden stor Betænknelighed, at man, naar man ikke hører til Thingets begavede Talere, begjærer Ordet, efter at have hørt saadanne Foredrag som dem, vi hørte i forrige Møde. Jeg sigter navnlig til de Foredrag, vi hørte af den ærede Ake Raadsstingsmand for 1ste Kredts (Lehmann) og af den høitærede Cultusminister. Da imidlertid